

O páté jsme stanuli na Beranově pasece. Hra začala. Hrál se takto:

Vůdce stál na skále uprostřed paseky na nejvyšším bodě. My pak jsme měli, skryti někde za keřem, pozorovat, co dělá, aniž bychom byli pozorováni. Kdo všechno viděl a nebyl spatřen - vyhrává. Na třetí zapísknutí počala nová hra. Všichni se počali se svých míst plazit ke skalce, kde stál vůdce. Vyhrál, kdo se neviděn připlazil nejbliž. Potom byla orientační cvičení.

Jaká je to slast tisknout úzce svoji hruď na matičku zemi, ozářenou letním sluncem a porostlou vonnou travou. Bylo to příjemné být laskán od své druhé matky - přírody. A nad námi se konečně zasmál azur.

Pozdě jsme přišli, pozdě večeřeli. Byly jen brambory. Každý dostal čtyři. Hube-ná večeře, ale my k tomu přikusovali vtipy a humor.

11. den

19. července 1916

Ráno bylo mlhavo a chladno. Nebe včera tak rozjasněné bylo dnes siným mořem ohromných šedých proudů a vírů. Jen chvílemi z prorvy zasvítilo slunce a zapadlo zase po chvíli do hlubin neprozařitelných.

Umyl jsem se po pás ve studené pramenné vodě a přichystal jsem se na cestu na Lipnici. Jel jsem pro své balíky a nakoupit. Zeptal jsem se na cestu a vyšel... Byl jsem sám. Prošel jsem řadu močálů a octl se venku z lesa v lukách. Cesta stoupala. Zahnul jsem a před zraky se mi objevily monumentální trosky hradu Lipnice.

Krajina byla zamklá jako po pohřbu. Na nebi roztrhané mraky draly se rychle kupředu. A rozhled kolem velkolepý. Snad za slunečního radostného světla nebyl by dojem tak veliký, neboť tato krajina je tragická.

Tyto močály - zadržované slzy, pomníky bývalé slávy - zříceniny hradu obklopené lesem, jenž jest zachmuřený a chladně se halí do mlhy, a rozervané nebe na mě působily neodolatelným dojmem.

Za tři čtvrtě hodiny jsem byl v Lipnici. Prohlédl jsem si zvenčí hrad, který jest dosud skvostný; nakoupil, stávil se na poště a vrátil se.

Počalo melancholicky pršet. Sestupoval jsem s rozmoklého chodníku, táhnoucího se po stráni, do lesa. V lese nepršelo. Přišel jsem až k bažinám. Nyní byla nejkratší cesta lesem k táboru, bez jakékoliv stezky. Zahnul jsem asi příliš napravo a dlouho jsem nemohl přijít k táboru. Nade mnou široké větve stromů a pode mnou rozmoklá půda. Chodil jsem dlouho lesem, který byl bez konce. Zabloudil jsem. Po prvé jsem poznal pocit, když člověk sám stojí tvář v tvář Přírodě. Stále pršelo. Najednou zasvítla paseka. Vyšel jsem z lesa na silnici. Dal jsem se nalevo a zeptal se na cestu ženy, která tam právě pracovala. Po hodinovém bloudění jsem přišel na známou cestu. O druhé hodině jsem byl v táboře.

K obědu byly knedlíky. Byly rozplizlé a děravé. Přece jsem však tři snědl. Naučíme se tu jíst všechno. Před obědem jsme ještě hráli Kimovu hru. Rozprostře se několik předmětů, zakryjí se a přivedou se k nim hráči. Potom se předměty na minutu odkryjí. Kdo pak z nich nejvíce vyjmenuje, vyhrává. Já poznal z 21 19. Po obědě jsme hráli kopanou. Suchánek odešel do Lipnice, Deml s Časlavským na Krásnou Horu, tak nás bylo jen několik. Pan profesor přivedl k večeru svého

jedináčka, tříletého Jiříčka, k nám do tábora. Udělal si cosi na noze, tak jsme mu to ošetřili a zavazovali ze zásob naší lékárničky.

Psík jezevčík byl již včera přiveden. Má boudu u kuchyně a hlídá zároveň s hlídkami.

Po svačině byl dán povel ke skautským cvičením. „Do plavek,“ tak odevšad křičely mladé hlasy. Bylo chladno, ale my se již nedivíme ničemu. Konáme vše, o čem by se nám doma ani nesnilo. Nastoupili jsme na lesní mýtinu a cvičení počalo. Vrh oštěpem, kamenem, prostná, běh atd. Za půl druhé hodiny jsme byli hotoví. Oblékli jsme se a brzy nám bylo příjemné a horko.

Jakou mám radost, že jsem si opravdu zvykl! Nyní jsem již mnohem silnější a zdravější než před příchodem sem.

Nejkrásnějším bodem tohoto opravdu skvostného dne však byl večerní táborový oheň.

Táborový oheň jest jakási skautská slavnost, chvíle posvátná a očekávaná. Les prožiháný sty proudy plamenů, které vzlétají do výše jako zlaté rybky. Noc klidně objímá spící kraj a my, skauti, shromáždění uprostřed tábora kolem obrovské hranice, nasloucháme slovům svého vůdce.

Programem bylo ujasnit nováčkům skautská pravidla. Pan prof. Svojsík je vykládal a u každého se zdržel. Mluvil prostě a klidně, ale uchracoval nás a jeho opravdová slova jistě nebudou vymazána z hloubi mého srdce.

Potom jsme si zazpívali a o půl dvanácté odešli do wigwamů spat. Měl jsem jen tři hodiny na spaní, poněvadž jsem měl třetí hlídku, od tří do pěti.

12. den

20. července 1916

Na polštáři, poslaném z domova, spal jsem jako zabitý. Masojídek, který měl hlídku přede mnou, mě probudil. Bylo půl třetí. Bylo chladno, hvězdy nesvítily a les ještě těžce dřímal. Oblékl jsem se hned, vzal lucernu a vyšel. Zda bych byl toho schopn doma?

Ač se hlídka přede mnou, maličký Masojídek, třásl se zimou, já zimy vůbec nepocítil. Sedl jsem k vyhaslému táborovému ohni, rozhrabal jej a ohřival se na zbytcích praskajícího roští. Potom jsem si uvařil na vypůjčeném kahanci trochu čaje.

Chvílemi přišlo, ale den vzcházal. Den chladný, mlhavý a deštivý. Po krásném následuje horší.

O páté jsem vzbudil mladšího Mikýsku a šel spat. Usnul jsem zase brzo a probudil se až při volání: „Čaj, snídání!“

Bylo škaredě a pršelo. Dopoledne jsem dodělal lávku u kamen. Podařila se mi. Uvařil jsem si též oštěp. O jedné byl oběd. Byly noky v mléce. Najedli jsme se všichni a já se dojedl ještě buchtou z domova.

Ono jsem dostal silnou poštu. Dva lístky od táty, jeden od maminky a Karla. Čítal jsem a pozoroval, že se mnoho změnilo od té doby, co jsem psal lístky, na něž byly odpovědi ty, které jsem držel v ruce.

Hejsem již tesknící nováček. Jsem přece již otřejší a otužilejší.